

Postižení

Pavel Čadek

Vždycky říkali mi v ordinaci,
že se mně cit z těla ztrácí,
že prý nemám žádnou šanci
dožít se přes dvacet.

Vím, že hrob mi někteří už hrabou,
já však žiju s chladnou hlavou,
tak teď sjíždím řeku dravou,
protože než zemřít nudou,
tak to raději hned.

Hej kámo, za kolik dá ten tvůj vozejk z nuly na stovku?

Dávno už mám po dvaceti,
s vděkem koukám, jak čas letí.
V manželství jsem rokem třetím
a ženu mám oddanou.

Jestli prý bojím se smrti?
Snad jen nocí bez objetí
a že má žena a děti
tu pak sami zůstanou.

Ref.
Kamarádi z oddělení se ptají:
"Proč zrovna já?"
"Proč zrovna já, pane?"
Jenže já si říkám:
"Proč já ne."

A já mám na všechno dost času,
když druzí chodí, tak já koníčky pasu.
Než řeknu větu, tak vrchní stočí basu.
Zkus říct "Brno" s obrnou.

Jenže čas je relativní,
já nemám facebook, však nejsem neaktivní.
Pochyby druhých už mě neovlivní,
protože i to málo, co mám, by byl hřích odmítnout.

Hej kámo, nepi to pivo brčkem, budeš vožralej jak hovado!

Ref.
Kamarádi z oddělení se ptají:
"Proč zrovna já?"
"Proč zrovna já, pane?"
Jenže já si říkám:
"Proč já ne."

Od druhých dětí liším se den po dni,
nohy mám krátké a tvář mongoloidní,
pusu mám malou a dlouhý jazyk před ní,
prý mám chromozom navíc.

Jsem méně bystrý, však mám rád lidi,
obzvlášť Vás, dámo, tu dnes tak rád vidím.
Pozvu vás k sobě, pokoj si uklidím,

jenomže teď už je moc hodin, takže raději nic.

Kámo, ale zase s tímhle jazykem tě ženský budou milovat!

Přestože tak špatně mluvím,
chtěl bych psát básně, jak František Hrubín,
jenomže trocheji příliš nerozumím
a spím při dlouhých debatách.

Však věřím, že až půjdem do nebe,
nemoc se ztratí a zase všechno svedem.
Napíšu sonet, že miluju tebe.
A vím, že budeš dojatá.

Ref.

Kamarádi z oddělení se ptají:

"Proč zrovna já?"

"Proč zrovna já, pane?"

Jenže já si říkám:

"Proč já ne."